

vladimir becić

akvareli

galerija likovnih
umjetnosti
osijek 1982.

vlastimir kusik

Nakon Vilka Gecana, radovi Vladimira Bečića novi su prilog bavljenju ishodišnim točkama hrvatske moderne umjetnosti što je u svojoj programskoj koncepciji stavila sebi u zadatak Galerija likovnih umjetnosti u Osijeku. Kronološki i problemski izložba akvarela Vladimira Bečića rasvjetljuje jednu od ključnih komponenti početaka i osnovnih pravaca naše moderne umjetnosti, jednako kao što upućuje na otkrivanje novih kvalitativnih dometa do kojih se Bečićovo slikarstvo kao samosvojni integritet ostvarilo i trajalo gotovo cijelu prvu polovicu stoljeća.

Izložbu je pripremio dr Matko Pečić, a izbor od 26 radova, prije Osijeka izloženih u Slavanskom Brodu, dopunjen je radovima iz fonda osječke Galerije, među kojima posebnu pažnju privlači akvarel *Djevojke na travi*, iz 1908. godine, kao nova akvizicija Galerije.

Kronološki izložba predstavlja radove Vladimira Bečića u tehnici i materijalu akvarela od 1906. do 1940. godine. Tako je određenjem vremenskog raspona i izborom samo jedne tehničke discipline udovoljeno ovim bitnim pretpostavkama za razumijevanje Bečićeve umjetnosti: obuhvaćen je dovoljno

velik vremenski raspon da se mogu uočiti primjeri svih faza umjetnikova rada i, što je posebno važno, predstavljena je produkcija u samo jednom smjeru autorova interesa, u akvarelu, i tako dan sažetak medijskog izraza kojim se umjetnik koristio.

Becić je, naime, jedan od malobrojnih umjetnika kod kojega nalazimo primjer jednakovrijedne primjene dvaju slikarskih medija, pri čemu ulje na platnu i akvarel bitno određuju karakter njegove ukupne likovne izražajnosti i vizuelne interpretacije zasnovane na principu neposrednog kontakta s viđenom stvarnošću.

Umjetnička biografija Vladimira Becića sadrži nekoliko faza rada s točno definiranim sklopovima likovnog izraza. Početak i ishodište njegova slikarstva koincidira s ključnim momentom hrvatske moderne umjetnosti, odnosno uopće sa statusom njezine modernosti.

Zajedno s Račićem i Kraljevićem, za vrijeme boravka u Münchenu, Becić stvara temelje naše moderne umjetnosti primjenjujući nove slikarske postupke bitno različite od prethodnog povijesno-umjetničkog iskustva sredine iz koje je došao. Primjeri na izložbi, akvareli *Guslač* iz 1906. godine i *Djevojke na travi* iz 1908. godine, višeznačno određuju tu Becićevu fazu. Već tada je bio jasan njegov slikarski identitet što ga karakterizira s jedne strane utjecaj akademiziranog impresionizma i s druge svjesno artikuliranje novim, bitno individualnim, komponentama fluidnog kolorizma, upravo s pomoću akvarela, oslobođenog do krajnjih granica vlastite izražajnosti.

Odlaskom u Pariz, a na žalost iz tog perioda nema sačuvanih akvarela, Becić se upoznaje sa slikarstvom Cézannea u kojemu će svakako naći nove poticajne elemente za konstituciju vlastita slikarskog izraza. U tom smislu najbolji su primjeri na izložbi iz nešto kasnijeg perioda. Tim problemima Becić će se naime vratiti nakon prvoga

svjetskog rata, kad nastaju radovi *Okolina Nizze* iz 1918. godine i *Côte d'Azur* iz iste godine. Na tim radovima Becić na najbolji način interpretira Cézannea pozivajući se na njegovu kompoziciju, ali s posve vlastitom kolorističkom koncepcijom zasnovanom na upotrebi akvarela u funkciji stvaranja ukupne slikovne predodžbe bogate fluidnom atmosferom uslojenog i gustog kolorizma. Kompaktna konstitucija njegove slike, što će se u radovima uljem prepoznati kao otklon prema modelaciji forme, u radovima akvarelom uočljiva je na primjerima mrtvih priroda gdje Becić primjenjuje postupak akvareliiranja na predložak crteža olovkom. Tako akvareli dobivaju na čvrstoći i voluminoznosti odnosno preciznosti shodno umjetnikovu principu pretpostavljanja racionalnog svakoj nekontroliranoj improvizaciji. Taj slikarski stav Becić će sustavno primjenjivati u radovima do 1935. godine, kad će doći do određenog prijelaza prema omekšanoj formi, razvijenijem kolorističkom nijansiranju i pretpostavljanju jednokratnog poteza čiste boje oblikovanom volumenu. Primjer su akvareli *Ribari u čamcima* iz 1936. godine i *Kuće* iz iste godine, na kojima je oblikovanje figure ili predmeta zasnovano na aplikaciji boje na nekoloriranu podlogu, što bitno pojednostavnjuje likovnu predodžbu apostrofirajući posve nove i drukčije komponente akvarela, naravno i umjetnikova stava i slikarskog postupka kojemu je osnovna neposrednost likovnog izraza prema viđenom motivu. Izložba akvarela Vladimira Becića vrijedan je napor za bolje i potpunije razumijevanje djela toga umjetnika. Upućuje nas na cjelokupnost slikarske formacije Becićeva opusa, omogućuje nam upoznavanje sa specifičnim primjerima umjetnikove produkcije u mediju akvarela, i napokon, dopušta nam da potvrdimo i ponovo provjerimo mjesto i ulogu tog slikarstva u našoj modernoj umjetnosti.